

## Nemrut'daki Madalya

Gözünü açar açmaz yatağından kalktı. Yan yana yattığı kardeşlerini uyandırmamak için parmak uçlarında odadan çıkıp koridora geldi, heyecanı daha da arttı. Nasıl artmasın ki hastalandığından beri arkadaşlarından ve atından uzunca bir vakit ayrı kalmak altı yaşındaki dilek'i çok üzmüştü. Evin dış kapısına çıktı, buraya derme çatma bir odunluk yapmıştı babası, orayı da geçip tahta merdivenlerden incekken, annesi:

-Kız dilek ayaklanmaya gör hemen, eksik kaldın demi günlerdir azıtmaya. Gel gel şu üstünü değiştir de git nereye gideceksen.

-Tamam, ana geldim.

Koridora kıyafetlerini getirdi annesi. Lacivert üstüne mavi yaprak motifli eteğini daha da hızlı giyindi, üstüne çizgili kazağını ve onunda üstüne rengi solmuş hırkasını giyip hemen kendini dışarı attı. Günlerce esir kalıp hürriyetine kavuşmuş biri gibi koşmaya başladı sokakta. Atı da onu özlemiş miydi? Ne kadar uzun olmuştu binmeyeli? Ya arkadaşı Zeynep'le Melek'ten biri binmişse atına ne kızardı?

Hemen evlerinin arkasındaki ahıra gitti, kapıyı açar açmaz atını gördü. Babası kendi elleriyle yapmıştı o atı Dilek'e. Uzun pek kalın olmayan bir sopadan gövdeye, samandan yapılmış kuyruk ve saçlara sahipti at. Gözleri ise ablasının sayesinde onunki kadar olmasa da parlaktı. E köy yerinde bundan iyisi can sağlığıydı. Hemen aldı üstüne bindi ve çamurlu toprak köy yolunda koşturmaya başladı. Tepesindeki bembeyaz bulutlar ilişti gözüne koştu onlarla birlikte, onları yakalamak için koştu. Annesinin kestiği turuncu saçları rüzgârla uçuşmaya da başlamıştı işte. İlerde Zeynep ve Melek vardı onların yanına öyle bir gidişi vardı ki şaha kalkmış gibiydi at.

Neden bu kadar atlara düşkün olduğunu annesi sayesinde anlaşıldı. Evde bağırmasına cevap vermeyen kızının yanına gelirken bir gün televizyonda atın üzerinde bir kadının önündeki engelleri adeta atıyla birlikte uçarcasına geçtiğini izliyordu. Kadın uzun çizmeler giymiş, kafasına şapka takmıştı. İşte Dilek bu kadınla kendini özdeşleştirip ata merak salmıştı. Babası da bir gün gönlünü almak için bir nevi sopaya can vermişti.

Yoksulluk sadece Dilek'in hayallerini elinden alamıyordu. Olmayan şeylerine inat her sabah yeni bir umutla sarılıyordu hayata ve atına. O zaman nerede kiminle olduğunu unutuyor, ayakları yere bassa da özgürlüğün ışığını duyuyordu. Nemrut'un eteklerindeki köyünde görmediği gezmediği şehirlerin kalabalığını yaşıyordu sanki evdeki işlerden arta kalan zamanda kendine uğraşlar buluyor vakit geçiriyordu. Atına veremediği yem ise bu köyde en çok uğraşmak istediği işti.

Bir gün bahçede oynarken Zeynep yanına geldi:

-Sen Nemrut'a çıktın mı dilek.

-Yo çıkmadım, sen çıktın mı?

-Yok, gitmedim ama babam tepesine çıkmış, bana ne anlattı biliyon mu Nemrut eskiden bi devmiş. Çorbası için binlerce köle çalışmış. Bir gün bu köleler bıkmışlar ve bi sürü sinek dolu çorbayı içirmişler ona. Nemrut'un burnundan kulağından kafasına giren sinekler beynini yemiş koca Nemrut'un. Nemrut da kafasına elindeki koca sopayla vura vura öldürmüştü kendini..

-Yaaa

-He ya babama söyledim beni oraya götürecek.

-Bende gelsem ne var.

-Olmaz babam yalnız gidecez dedi sende babana söyle oda seni götürsün.

-Derim tabi götürür ki babam da beni.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı Dilek. Öyle şaşırıldı ki Zeynep'in gittiğini bile anlamadı. Öylece Nemrut'a bakıp Zeynep'in anlattıklarını düşündü. Zeynep gidiyorsa eğer o da tek başına gidebilirdi. Ama o kadar yüksekti ki ora nasıl çıkacağını bilemiyordu.

Geceleri yatakta kafasını yastığın altına koyup Nemrut'u düşünmeye başladı. Olayların nasıl olduğunu, köleleri, devi her şeyi merak ediyordu. Nedense babasına söylemeyip kendi gitmeyi denemek istiyordu. Bu böyle devam etti. Dilek her sabah atını da alıp Nemrut'u tam gören ufacık bir tepeye çıkıp orada olan bir şey var mı diye bakıyordu. Bazen dakikalar, saatler geçiyordu. Öğleden güneşin batışına kadar her an bir şey görecektir bir şey canlanacak diye bakıyor, akşamına da evdeki herkesle bunu konuşuyordu.

Bir gece ne yapacağına karar verdi, yalnız gitmekten korktuğu için onu atının koruyacağını düşündü ve atıyla gitmeye karar verdi. Sabah uyandığında mutfığa gidip bir şeyler hazırladı sonra evdekilere fark ettirmeden ahıra geçip atını aldı. Tepecikten tekrar Nemrut'a baktı. O kadar büyük ve ürkütücü duruyordu ki korktu. Ama Zeynep gidiyorsa o da gitmeliydi hem de tek başına.

Atıyla birlikte yola koyuldu ama bu sefer ıslık duyamıyordu, biraz temkinli bir şekilde köyü geçerken öteki arkadaşı Melek'i gördü. Ne kadar nereye gittiğini gizlemeye çalışsa da Melek'in ısrarına dayanamadı ve anlattı. Melek bu olayı duymuştu ama her zaman evdekiler karşı çıkıyorlardı oraya gitmesine. Daha küçüktü ve orası tehlikeliydi. Fırsat bu fırsat Melek'te katıldı bu yolculuğa. Birbirlerinden güç bularak köyden uzaklaştılar, yol boyu birbirlerine bu olayı anlatıp durdular.

Ağaçlı yolların hemen ardından dağlık patikadan çıkmaya başladılar. Dilek atını sımsıkı tutuyordu. Bir şey olursa ikisini de koruyacaktı at. O kadar heyecanlanmışlardı ki ikisi de evdekilerin onları merak edeceklerini, onları bulamayınca ne yapacaklarını düşünmemişlerdi.

Hayaller daha çok taze iken aniden bu heyecan acı bir çığlıkla bölündü. Patikadan geçerken Dilek atının gövdesine takılıp dengesini kaybetti ve yedi metre civarındaki kayalara çakıldı. Neye uğradığını bilmeden bacakları kayalara sıkıştı, ufak vücudu Nemrut'un sert kayalarına dayanamadı, kanıyordu. Korkudan ikisi de şoka girdi. Dilek bir süre sonra baygınlık geçirdi, Melek'te dakikalar sonra ağlamaya başladı ama ne ağlama. Doğru geldikleri yoldan köye doğru bağıra bağıra ağlayarak koşmaya başladı. Koşarken onunda ayakları birbirine dolanıyor, defalarca düşme tehlikesi atlatıyordu. Zorlu ve uzun bir yolun sonunda köy kahvesinin ödünde kadar dayanabildi, Dilek'in babasını gördü zorla yanına gitti. Ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu kahvedekiler korkan küçük kızın basından su döktüler ayılmasına, kendine gelmesine uğraştılar.

Neçe sonra ağzından Dilek, düştü, kayalık Nemrut kelimeleri çıktı. Kahvedekiler hemen durumu anladı, biri kızı kucağına alıp yerini göstermesini söyledi. Dilek'in babası Hasan da kısa bir şokun ardından köyün erkekleriyle Nemrut yoluna doğru koşmaya başladı. Zorlu patikaların sonunda Dilek'i gördüler vücudunun yarısı kayalara sıkışmış hareketsiz bir şekilde duruyordu. Bu durumu

gören Melek tekrar şoka girdi ve bağıra bağıra ağlamaya başladı. O arada Dilek'in bulunduğu yere indiler. Babası kızını kucaklarken gelenlerden biri elindeki sopayı sımsıkı tuttuğunu fark etti ve onu da aldı. Hep birlikte patika yola çıkıp doğru köye inmeye koyuldular. Vardıklarında da hemen bir traktör bulup ilçeye doğru hareket ettiler.

Hastaneye ulaştıklarında hemen Dilek'i servise aldılar. Haberi alan evdekilerde hastaneye geldi. Herkes ağlıyor, kızların orada ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir kaç gün hastanede yattıktan sonra Dilek iyileşti ama hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık ne ata binebilecek ne koşabilecek nede başka bir şey yapabilecekti. Çünkü artık yürüyemeyecekti.

O günden sonra çok şey değişmişti Dilek'in hayatında. O yerinde duramayan koşan, atlayan, delice atına binen kız artık yoktu. Tuvalete evdekiler taşıyor, üstüne annesi giydiriyor, kalkmak istiyor, koşmak istiyor ama yapamıyordu. Babası hala yaptığı deliliğe üzülüyordu. Kız arkadaşı Zeynep ise bu duruma kendinin sebep olduğunu düşünüyor her gün üzülp ağlıyordu. Maceraperestliğinin bedelini bacaklarıyla ödemişti Dilek ve her sabah atıyla geçirdiği günleri özleyerek camdan bakıyordu. Çeşmede su taşımada annesine yardım eden çocuklar, kardeşleriyle oynayanlar, okuldan dönenler hepsi bir acı görünüyordu pencerenin ardından.

Yine de durumu kader ortaklarına göre iyiydi Dilek'in. Babası motorunun yanına ek bir koltuk yaparak dışarı çıkarıyor, başka yerlere götürüp gezdirebiliyordu onu. Yaya bile yürümenin zor olduğu şehir sokaklarında, tekerlekli sandalyelilerin neler yaşadıklarını hayal bile edemezdi. Bırakın tek başına bir yerden bir yere gitmeyi yanlarında birileri olunca bile tamamen kısıtlı hissediyorlardı kendilerini. O sandalyede oturmak değil de bu yok sayılma, önemsenmeme engelli hale getiriyordu onları. Fiziklerinde yaşanan sakatlıklar topluma uyum sağlamalarında sorunlara sebep oluyordu hatta çoğunun bir özel yaşamı bile kalmıyordu.

Çocuğunun haline çok üzülen ve kendini suçlayan babası kızının yanında duygulanmamak için bir gün dışarı çıktı, kimsenin olmadığı ağıra gitti ve bir sigara yaktı. Birden karşısındaki motorsiksetin yanında duran kızının tahta atını gördü. Her şeye sebep oydu, onun sevdasına kızı yürüyemiyordu. Ve birden tüm hırsını ondan çıkararak atı parçaladı. Gövdesini, kuyruğunu her şeyini parçalayıp attı bir köşeye. Biraz sakinleşmişti ama şimdi de kızının üzüleceği geldi aklına daha da hüznüldü, saatlerce bir başına oturdu orada. Nemrut da bir hayal olarak kalmıştı Dilek'te hem de büyük bir hayal kırıklığı olarak. Ama babası söz vermişti en kısa zamanda isterse götürecekti fakat o yollardan geçmek Dilek'i tekrar kötü edebilirdi. Ama asıl hayal kırıklığını atını görünce yaşadı Dilek. Babasıyla ilçeye incekken atını sordu ve babası da kapının arkasında parçalanmış atı gösterdi. Hiçbir şey söylemedi o andan sonra Dilek ne atını sordu, ne babasına bunu neden yaptığını sadece son bir kez daha atına baktı ve bir daha ona dokunmadı.

Yaşı büyüdükçe daha da zorluklar artmaya başladı. Eskiden ailesinin yaptığı şeyler rahat oluyordu ama on üç yaşına gelen genç kız her geçen gün daha da zorluklar yaşıyordu. Arkadaşları yıllardır yalnız bırakmamıştı onu devamlı yanına geliyor, ona özel yemekler yapıp birlikte yiyorlardı. Köyde hayat böyle sürüp gidiyordu.

Zamanla engelliler konusunda ülkede derin çalışmalar başlatılıp konferanslar, paneller, çalıştaylar düzenlendi. Sivil toplum örgütleri, sendikalar, siyasetçiler, halk herkes ucundan bir yerinden kendini etkileyen bu konu hakkında bilinçlenmeye başladı. Projeler, dilekçeler, toplantılar, medya, eğitim kuruluşları halkın kitlesel bir biçimde bu sorunu çözme iradesini oluşturdu. Yaşı ne olursa olsun engelli bireyleri topluma kazandırma, onlara uygun yaşam alanları sunma çalışmaları başlatıldı.

Küçük yaştakilerin eğitim sosyalleşme ve spor gibi alanlarda bakımı ve gelişimi üstlenildi.

Birkaç yıl sonra bu çalışmalar taşraya indi. Sağlık kuruluşlarından alınan listeler güncellenerek bir veri sisteminde oluştu. Eş zamanlı olarak illerde başlatılan çalışmalar Adıyaman'da da başladı. Ve bir gün bir sağlık ekibi köye geldi. Dilek'te bu listede geri dönüşü olunan engelliler arasındaydı. Geçmiş bulguları ve tahlilleri değerlendirilmek için şehirdeki bir hastaneye götürüldü. Evde ve köyde bir umut ışığı doğmuştu, belki de bu insanlar Dilek'i iyileştirecekti. Hastanede yapılan tetkikler sonucunda Dilek'in bir dizi programa tutularak ve bazı ameliyatlardan geçerek daha iyi bir koşula getirilebileceği anlaşıldı. Ama bu Ankara da olmak zorundaydı ve Dilek'in orada yatılı olarak kalması gerekiyordu. Ekip aileye durumu anlattı, o kadar karmaşık duygular yaşıyorlardı ki nasıl sevineceklerini bile bilmiyorlardı. Sonunda Dilekle de konuşarak kararlarını verdiler en ufak bir durumu bile değerlendirmek istiyorlardı, fırsatta ayaklarına gelmişti. Evet, Dilek Ankara ya gidecekti.

Bir hafta içinde hazırlandılar, ailesi Dilek'ten ayrılacaklarına çok üzülüyordu fakat belli etmemeye çalışıyorlardı. Orada her şey çok iyiydi. Özel bakıcı ve yardımcıları olacak, beslenme barınma hiçbir şekilde sorun olmayacak ve bunlara para dahi verilmeyecekti. İstedikleri zaman ziyarete gidip kızlarını görme durumu ise en sıkı tutundukları daldı. Ve gün gelmişti, ekip Dilek'i almak için tekrar köye geldi çok sıcak bir şekilde doktorlar aileyle ve dilekle uzun uzun konuşup içlerini rahatlattı. Dilek ilk defa ayrı kalacaktı ailesinden ama içinde anlamadığı bir inançla gitmek istiyordu. Yolculuk başladığında evdekilere el sallarken bu köye yürüyerek dönebilme ihtimalini düşünüyordu. Babası ise bu düzenin insana ne kadar saygılı olduğu, hayal edilecek şeylerin gerçekleştiği ve inanınca nice düzenlerin geleceği düşüncesiyle kızına el salladı.

Dilek hastaneye yerleşti. Önce kalacağı yer, yapacakları edecekleri tanıtıldı belli bir süre arkadaş edinmesi sağlandı ve dinlendirildi. Daha sonra tedavi sürecine başlandı her şey tekrardan gözden geçirildi. Doktorlar yapacaklarının planını çıkarıp Dilek'e ve ailesine haber veriyorlardı. Aynı zamanda yarım yamalak sürdürdüğü eğitimi de aynı koşullardaki arkadaşları ile beraber devam ediyorlardı. Zaman geçtikçe çalışma sınıflarındaki yazının anlamını daha da iyi anlıyordu."Eğitimde hiçbir birey feda edilemez." Dilek hem sağlığına kavuşmak için tedavi oluyor hem sunulan imkânlarla eğitim görüyor, sosyalleşiyor, spor yapıyordu. Ailesi sürekli telefonda konuşuyor ve arada da ziyaretine geliyordu.

Uzun süren tedavi sürecinden sonra Dilek tam anlamıyla olmasa da iyileşme gösterdi daha rahat ve biraz daha kendi başın hareket edebiliyordu. Ama en önemlisi sporda gösterdiği başarı sayesinde birçok burs aldı ve çalışmalarına devam etti. Hayali için elinden geleni yapmıştı ve kuruluştaki doktorların teşviki ve yardımıyla da Dilek Türkiye Binicilik Federasyonun paralimpik olimpiyatlar için çalışmalarına katıldı ve gösterdiği başarılarla milli sporculuğa kadar yükseldi. Devlet tamamen Dilek'in bakımını, sağlığını her şeyini üstlendi. Çocukluğunda TV deki izlediği kadın geldi aklına güzeller güzeli atıyla engelleri atlarken ne kadar da hoşuna giderdi. Onun için ata merak salmamış mıydı, onun için babası atını yapmamış mıydı, onun için sakat kalmamış mıydı?

Artık tek hedefi 2020 deki olimpiyatlara katılıp madalya kazanmaktı. Bunun için yıllarca çalıştı. O kadar başarılıydı ki hem sporcuların, hem takım arkadaşlarının gözdesiydi. Daha verimli çalışması için ailesi de yanına gelmişti, heyecan her geçen gün artıyordu ve o gün geldi.

Dilek engellerden atlarken bu zamanki tüm hayatı gözünün önüne geldi, tam bir geri dönüş yaşıyordu. Sanki şu an kendisi TV nin önünde atıyla atlayan kadını izleyip hayale dalıyordu.

Gözleri dolarak tamamladı yarışı ve birinci olduğundaki ağlaması yanaklarındaki tüm yaşların izlediği yolları temizlemişti.

Dilek'i duyan tanıyan bilen herkes için gözyaşı dökmek karşı konulamaz bir şeydi. Ne olursa olsun insanın isterse, hayal ederse başarabileceğinin en güzel kanıtlarından biri oldu Dilek. Engelli olması tökezletti ama hiçbir zaman düşürmedi onu. Çalıştı, istedi, fırsatları değerlendirdi ve inandı. Hem engellileri toplumdaki soyutlayan düzene inat, hem de yoksulluğa inat başarmıştı. Ne olursa olsun bireyler feda edilmiyordu artık. Tekerlekli sandalyeleri işkence aracı değildi. Ve düzen değişmişti artık insan vardı, koşulsuz saygı ve kabul vardı. Düşünce vardı, inanmak vardı aydınlık vardı. Delik bunun en güzel ışığıydı.

Günler sonra yıllardır yarım bıraktığı bir işi tamamlamak için köye döndü. Koltuk değnekleriyle girdiği köyde bir kahraman gibi karşılandı. Arkadaşlarıyla, akrabalarıyla kucaklaştı. Ertesi günün sabahı babasıyla birlikte Nemrut'a çıktılar. Hem dilek daha iyi olmuş hem tepeye giden patikalar daha da iyi hale gelmişti. Giderken orada yaşadıkları gözünün önüne geldi. Babasıyla birlikte ağlaya ağlaya çıktılar tepeye. Oralar rüya gibiydi, aynı gerçekleşen rüyaları gibi.

Elindeki madalyayı oradaki kalıntılara bıraktı, babası da parçaladığı atının kuyruğunu.

SON